

Arrest

nr. 119 231 van 20 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 september 2013 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 september 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij een einde gesteld wordt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet), van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel, terwijl bij de beëindiging van een verblijf van meer dan drie maanden volgens artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, “zo nodig” een bevel kan worden gegeven, hetgeen wijst op een keuzemogelijkheid. Verzoekster stelt dat het bevel diende te worden gemotiveerd gelet op de ruime discretionaire bevoegdheid en vervolgt dat ze niet in staat is na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist om haar een bevel te geven. Tot slot meent verzoekster dat er *in casu* slechts sprake is van één beslissing zodat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

De Raad merkt op dat verweerder in toepassing van artikel 42^{quater} van de vreemdelingenwet binnen de vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan stellen aan het verblijf wanneer er zoals *in casu* geen gezamenlijke vestiging meer is. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk meer kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend als basis dienen voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet enerzijds op het feit dat de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en anderzijds dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad (RvS 23 januari 2014, nr. 226 182). Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg kan hebben dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten, kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verder verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen, heeft daarentegen op zich geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot einde van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf.

Verzoekster voert met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat anders dan wat verzoekster poogt voor te houden, het bevel om het grondgebied te verlaten wel degelijk gemotiveerd is. Zo verwijst het bestreden bevel naar de juridische grondslag, met name artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet, alsook naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat het legaal verblijf in België verstreken is.

Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog. Een schending van de door haar aangevoerde motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In casu zet verzoekster geen middelen uiteen met betrekking tot de beslissing die een einde stelt aan haar verblijf. Haar kritiek is enkel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel laat verzoekster na om *in concreto* uiteen te zetten waaruit de schendingen bestaan, minstens valt haar kritiek samen met haar hiervoor besproken grief inzake de schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU